

عنوان مقاله:

مقایسه سطح IgM آنتی اسفنگولیپید خون محیطی قبل و حین درمان بیماران مبتلا به سل ریوی مراجعه کننده به بیمارستان بوعلی شهرستان زاهدان

محل انتشار:

اولین کنگره پژوهش های دانشجویی دانشگاه های علوم پزشکی خراسان (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 2

نویسندگان:

حمیدرضا کوهپایه - متخصص بیماری های عفونی و گرمسیری، عضو مرکز تحقیقات بیماری های عفونی و گرمسیری دانشگاه علوم پزشکی زاهدان، دانشکده پزشکی دانشگاه علوم پزشکی زاهدان، زاهدان، ایران

عباسعلی نیازی - متخصص آسیب شناسی (پاتولوژی)، عضو مرکز تحقیقات سلولی و مولکولی دانشگاه علوم پزشکی زاهدان، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی زاهدان، زاهدان، ایران

مهدی نیکو سرشت - دانش آموخته دکترای عمومی پزشکی، کمیته تحقیقات دانشگاه علوم پزشکی زاهدان، دانشکده پزشکی دانشگاه علوم پزشکی زاهدان، زاهدان، ایران.

سجاد شیرین بنیاد - دانشجوی کارشناسی پرتوشناسی، کمیته تحقیقات دانشجویی دانشگاه علوم پزشکی گناباد، گناباد، ایران

خلاصه مقاله:

زمینه و هدف: سل یکی از کهن ترین بیماری هاست، که قرن ها سلامت انسان را تهدید می کند. برآورد می شود که در دنیا هر 4 ثانیه یک نفر به سل مبتلا می شود. و هر 10 ثانیه یک نفر از سل میمیرد. هدف از این مطالعه مقایسه سطح آی جی ام آنتی اسفنگولیپید خون محیطی قبل و حین درمان بیماران مسلول ریوی جهت پایش درمان بوده است. مواد و روش ها: در این مطالعه قبل و بعد، 47 بیمار مسلول ریوی که به بیمارستان بوعلی زاهدان در سال 91-92 مراجعه نموده اند، مورد بررسی قرار گرفتند. که روش نمونه گیری، نمونه گیری در دسترس بوده است. میزان مثبت شدن اسمیر و وجود یا عدم وجود کاویته تعیین گردید و از بیماران خون محیطی جهت اندازه گیری IgM آنتی اسفنگولیپید گرفته شد. بعد از سه ماه فاز حمله ای درمان مراحل فوق تکرار شد و تغییرات اسمیر و سطح IgM آنتی اسفنگولیپید تعیین گردید. از دستگاه الیزا و کیت خریداری شده از شرکت Generic Assey برای اندازه گیری میزان IgM آنتی اسفنگولیپید استفاده گردید و داده ها توسط نرم افزار spss آنالیز شدند. جهت بخش توصیفی داده ها از میانگین و انحراف معیار استفاده شده است و برای بخش تحلیلی از آزمون t پارید، استفاده شد. یافته ها: تعداد بیماران حاضر در این مطالعه برابر 47 نفر بود. که بر اساس علایم بالینی، کشت و اسمیر تشخیص سل در آنها اثبات شده بود و بیماری زمینه ای دیگری نداشتند. همه بیماران در بدو ورود اسمیر مثبت بودند که شدت مثبت بودن اسمیر در 14 بیمار $2+(29.8\%)$ و در 33 بیمار دیگر $3+(70.2\%)$ بود. همچنین 34 بیمار در رادیوگرافی قفسه سینه cavity داشتند $3+(72.3\%)$ و 13 بیمار فاقد 27.7% Cavity بودند. سطح IgM آنتی اسفنگولیپید خون محیطی بیماران با شدت مثبت شدن اسمیر بررسی گردید و از 47 بیمار 14 نفر اسمیر $2+$ هستند که میانگین آن ها 1.87 ± 0.74 به دست آمد و 23 نفر اسمیر $3+$ داشتند که میانگین آن ها 2.07 ± 0.76 به دست آمد که طبق فرمول های آماری تفاوت معناداری در بین دو گروه مشاهده نگردید. $p=0.74$ سطح IgM آنتی اسفنگولیپید خون محیطی بیماران مسلول قبل و بعد از فاز حمله درمان با یکدیگر توسط آزمون t Pair مقایسه گردید که اختلاف معناداری بین آنها مشاهده گردید. نتیجه گیری: با توجه به نتایج این مطالعه، استفاده از IgM آنتی اسفنگولیپید خون محیطی می تواند برای پیگیری پاسخ به درمان در بیماران مسلول، خصوصا در بیمارانی که جمع آوری نمونه خلط در آنها ممکن نمی باشد مورد استفاده قرار بگیرد.

کلمات کلیدی:

سل، آنتی اسفنگولیپید آنتی بادی، اسفنگولیپید، پایش درمان

